

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Caminem junts!

Bon inici del nou curs pastoral! S'acaba l'estiu, engega el nou curs, a poc a poc les activitats pastorals reprenen embranzida. A la nostra diòcesi de Tortosa, aquest engegar de nou vol dir seguir fent conjuntament un camí que ja s'ha encetat fa anys. La nostra Església diocesana és com un tren en marxa, al qual un servidor fa poques setmanes que hi acabo de pujar, amb il·lusió i esperança, «cristià amb vosaltres i bisbe per a vosaltres», seguint la ruta que marca l'Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist.

El que ja es va fent bé arreu, ho hem de seguir fent: ànim i endavant! I possiblement també ho hem de saber explicar, sense amagar febleses ni tampoc silenciar forteses, però també amb convicció, per tal d'engrescar d'altres a seguir aquest bon itinerari. Un itinerari que no és, ni vol ser, només una qüestió organitzativa, sinó també i sobretot un esperit, el de «caminar junts», —és a dir «sinodalment»—, el de reforçar la col·laboració fraterna entre tots, cadascú amb els seus talents, preveres, diaques, seminarista, vida consagrada i laicat, amb diversitat de carismes però amb una mateixa fe en Jesucrist, una mateixa esperança en la vinguda del seu Regne i una forta caritat solidària envers tothom i especialment envers els més necessitats. En aquest sentit, després de l'etapa

diocesana de consulta sobre el Sínode convocat pel papa Francesc, i després de l'etapa continental del curs passat, en aquest mes d'octubre se celebra a Roma la primera sessió de la

XVI Assemblea General Ordinària del Sínode.

Ens anirà bé pregar molt pels membres del Sínode reunits aquests dies a Roma. I també val la pena que rellegim el document amb la síntesi diocesana de Tortosa que recull tantes aportacions de grups, que va treballar des de la pregària i el discerniment, a l'escolta de l'Esperit. Tinc en compte aquesta síntesi. La faig meva. Compteu-hi. L'experiència del Sínode a nivell diocesà, com en ella remarqueu, «ha desvetllat una il·lusió per caminar d'una forma nova i obrir horitzons». I també afirmeu «el convenciment manifest que l'encontre amb el Senyor ressuscitat i amb els altres, és a dir, la sinodalitat, ens permetrà superar el cansament i el desànim, així com sostenir viva la fe».

Tant de bo que en tot l'esforç pastoral, sempre orientat a l'evangelització, no oblidem mai que per caminar junts cal que preguem junts. Ens ha de moure l'entusiasme per ser participants de la missió mateixa de Jesucrist, la seva filial obediència al Pare per dur a terme la tasca que li ha confiat, la salvació de la humanitat. Una humanitat que sens dubte, també avui, necessita com mai de l'anunci de l'alegria de l'Evangeli.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Felicitat i perfeccionament (i III)

Des del transhumanisme es contempla la possibilitat d'alterar, directament, el nostre estat de benestar psíquic tot emprant tecnologies que afecten la nostra memòria, els nostres estats d'humor o bé de disponibilitat. Es preveu la utilització de fàrmacs que ens permetin eliminar, selectivament, de la nostra memòria aquells records que provoquen en nosaltres un sofriment, però, a la vegada, consumir fàrmacs a fi de generar un estat de benestar, que ten-

deixin a reduir la intensitat de les reaccions, fent que les persones estiguin més tranquil·les i que experimentin una sensació de benestar.

Aquesta possibilitat d'alterar, modificar, suprimir o eliminar records no és irrellevant des del punt de vista filosòfic. La memòria és un ingredient fonamental de la identitat personal. Qui perd la memòria, perd la identitat, no sap qui és, ni d'on ha vingut, ni quines són les vicissituds que l'han fet ser com és. Les cicatrius visibles i les

invisibles formen part de la pròpia identitat. Esborrar de la memòria certs episodis dolorosos del passat és una temptació que, segons els transhumanistes, està al nostre abast, però, cal recordar que, en fer-ho, no solament esborrem una crosta de la personalitat, sinó elements que configuren la nostra identitat narrativa, per dir-ho amb en termes de Paul Ricoeur (1913-2005).

Sense els vertaders records, no hi pot haver justícia, sense memòria no

hi pot haver perdó, ni reconciliació. La condició del perdó és la memòria.

La desmemòria, selectivament articulada, allibera la persona de rancúnies, de ressentiments, de nostàlgies i de pors, també de remordiments, però, quan una persona s'ha alliberat de tot aquest feix negatiu del seu passat, ¿segueix essent la mateixa persona?

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

¡Caminemos juntos!

Buen inicio del nuevo curso pastoral! Se acaba el verano, se pone en marcha el nuevo curso, poco a poco las actividades pastorales retoman impulso. En nuestra diócesis de Tortosa, este poner en marcha de nuevo quiere decir seguir haciendo conjuntamente un camino que se empezó hace años. Nuestra Iglesia diocesana es como un tren en marcha, al cual un servidor hace pocas semanas que acabo de subir, con ilusión y esperanza, «cristiano con vosotros y obispo para vosotros», siguiendo la ruta que marca el Evangelio de Nuestro Señor Jesucristo.

Aquello que ya se va haciendo bien, lo tenemos que seguir haciendo: ¡ánimo y adelante! Y posiblemente también lo tenemos que saber explicar, sin esconder debilidades ni tampoco silenciar fortalezas, pero también con convicción, para animar a otros a seguir este buen itinerario. Un itinerario que no es, ni quiere ser, solo una cuestión organizativa, sino también y sobre todo un espíritu, el de «caminar juntos», —es decir «sinodalmente»—, el de reforzar la colaboración fraterna entre todos, cada cual con sus talentos, presbíteros, diáconos, seminarista, vida consagrada y laicado, con diversidad de carismas pero con una misma fe en Jesucristo, una misma esperanza en la venida de su Reino y una fuerte caridad solidaria con todo el mundo y especialmente con los más necesitados. En este sentido, después de la etapa diocesana de consulta sobre el Sínodo convocado por el papa Francisco, y después de la etapa continental del curso pasado, este mes de octubre se celebra en Roma la primera sesión de la XVI Asamblea General Ordinaria del Sínodo.

Nos irá bien rogar mucho por los miembros del Sínodo reunidos estos días en Roma. Y también merece la pena que releamos el documento con la síntesis diocesana de Tortosa que recoge tantas aportaciones de grupos, que trabajasteis desde la plegaría y el discernimiento, a la escucha del Espíritu. Tengo en cuenta esta síntesis. La hago mía. Contad con ello. La experiencia del Sínodo a nivel diocesano, como en ella remarcaís, «ha desvelado una ilusión para caminar de una forma nueva y abrir horizontes». Y también afirmáis «el convencimiento manifiesto de que el encuentro con el Señor resucitado y con los otros, es decir, la sinodalidad, nos permitirá superar el cansancio y el desaliento, así como sostener viva la fe».

Ojalá que, en todo el esfuerzo pastoral, siempre orientado a la evangelización, no olvidemos nunca que para andar juntos hace falta que reemos juntos. Nos tiene que mover el entusiasmo para ser partícipes de la misión misma de Jesucristo, su filial obediencia al Padre para llevar a cabo la tarea que le ha confiado, la salvación de la humanidad. Una humanidad que sin duda, también hoy, necesita como nunca del anuncio de la alegría del Evangelio.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Fi de curs del moviment de Vida Creixent de Cabacés

Acabem un altre curs, en el que hem aprofundit en una de les principals accions que com a cristians hem de cuidar i desenvolupar, ESTIMAR, doncs és el principal manament que ens va donar Jesús i que està per damunt de tots els altres, segons la resposta donada quan li van preguntar: «Mestre, quin és el principal manament?» (Mt 22,34-40).

Al llarg dels deu temes, hem compartit i analitzat el que és estimar, segons el sacerdot i autor Joan Lledó i Vilaseca, ens ha fet reflexionar sobre les dificultats que de vegades ens impedeixen fer-ho, de la importància d'estimar-se un mateix amb mesura per a no caure en l'egoisme i egocentrisme, de donar valor a les persones, de la benevolença i la comunió.

El moviment de Vida Creixent és obert a tota persona amb ganes, com diu el nostre lema, de fer amistat, créixer en espiritualitat i ajudar els altres, tot sent testimoni de la Fe en Jesucrist i del servei als nostres germans, sobretot aquells més necessitats i els que estan sols en un món en el que vivim hiperconnectats i amb un excés d'informació aclaparadora però també amb els índexs més alts de soledat, tristesa i depressió.

Es tracta de reunir-se un grup de persones, llegir els materials que amb molta cura ens preparen cada any i amb el comentari i les reflexions no solament ens ajuda a créixer en coneixements, sinó també a compartir la Fe i l'amistat.

Josefina Masip Tarragó

Barri de Santo Domingo a Riba-roja d'Ebre

El divendres 4 d'agost, al barri de Santo Domingo, a Riba-roja d'Ebre, se celebren uns dies de festa en honor al seu patró, allí al barri hi ha una capelleta que durant tot l'any està la llum encesa, com dient: protegeix este barri.

La festa va començar el divendres amb la Misa a les 19.30 h i, seguidament, la processó pels carrers del barri; a les 21 h, un sopar de germanor que donà pas al ball i el dissabte, una jornada més dedicada als nens.

Una bona experiència tant en la preparació com en la col·laboració.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Riba-roja d'Ebre

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

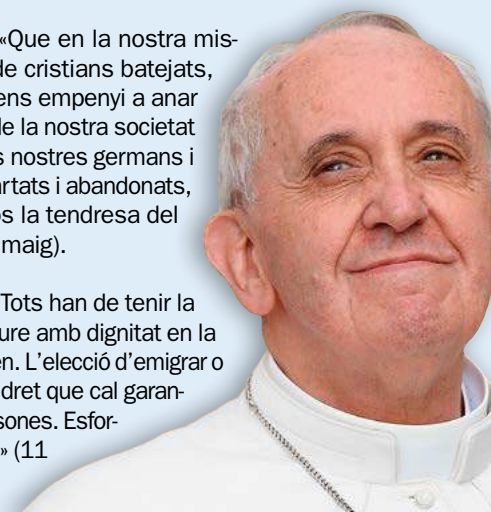

@Pontifex_es: «No ens deixem arrasar pel present; mirem cap amunt, cap al Cel, recordem la meta, pensem que estem cridats a l'eternitat, a la trobada amb Déu. Renovem avui l'elecció d'estimar Jesús i de caminar darrere d'Ell» (7 de maig).

@Pontifex_es: «La vida no és una demostració d'habilitats, sinó un viatge cap a Aquell que ens estima: mirant el Senyor, trobarem la força per seguir endavant amb alegria renovada» (9 de maig).

@Pontifex_es: «Que en la nostra missió quotidiana de cristians batejats, l'amor de Crist ens empenyi a anar a les perifèries de la nostra societat a la trobada dels nostres germans i germanes descartats i abandonats, per a mostrar-los la tendresa del Senyor» (10 de maig).

@Pontifex_es: «Tots han de tenir la possibilitat de viure amb dignitat en la seva terra d'origen. L'elecció d'emigrar o quedar-se és un dret que cal garantir a totes les persones. Esforcem-nos per això» (11 de maig).

«Enviament» a la XXXVIII Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa

La Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) és una trobada de joves de tot el món amb el Papa. Es va celebrar de l'1 al 6 d'agost de 2023. De la nostra diòcesi hi van participar 51 persones de les quals 17 eren adults i la resta joves procedents de les parròquies de Deltebre-La Cava, Camarles, Els Lligallos, Tortosa, Jesús, La Sénia, Benicarló, La Ràpita i Alcanar. Cada parròquia va fer el seu «enviament» i a Tortosa va tenir lloc el diumenge 30 de juliol a la Parròquia Mare de Déu dels Dolors amb una Eucaristia, celebrada pel seu rector, Il·lm. José Luis Arín Roig, vicari general de la diòcesi i actualment administrador diocesà. Rosa Cid, una de les persones encarregades de preparar la JMJ de la diòcesi, va fer la monició d'entrada, remarcant que era una celebració especial perquè al final de

l'Eucaristia tindria lloc l'enviament del grup de joves allí presents, per unir-se amb molts altres joves i poder reunir-se amb el Sant Pare a Lisboa.

Les lectures foren a càrrec dels participants de la JMJ. Mn. Arín a l'homilia parlà de com Salomó li demanà al Senyor un cor per saber escoltar, perquè per escoltar bé es necessita un cor, tant per escoltar Déu com els altres en les seues necessitats. Senyor, què vols de mi? Què esperes de mi? Si escoltem Déu, escoltarem també els germans.

A continuació, un noi i una noia que participarien en la JMJ van fer les pregàries; després de la comunió i de donar gràcies vam fer la pregària d'enviament: «Esperit Sant, tu que ets la nostra força i guia, et demanem que vessis la teva gràcia sobre els joves que es preparen per assistir a la JMJ

a Lisboa i que experimentin el teu amor, pau i joia durant aquest temps de trobada amb altres joves i amb tu... Us ho demanem en el nom de Jesús, nostre Senyor.»

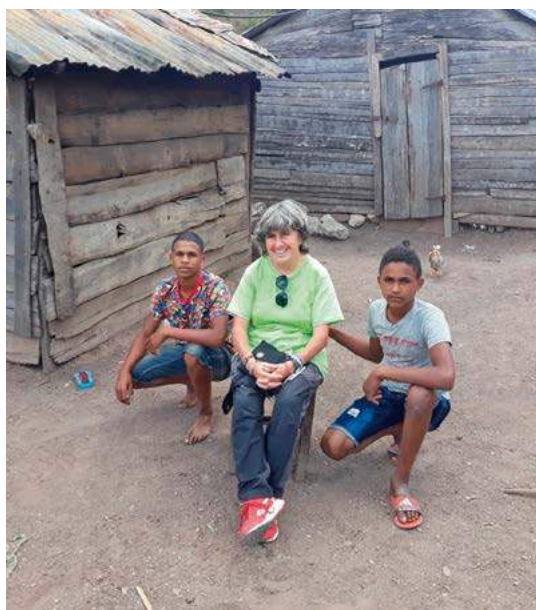
Després de la benedicció final, vam cantar l'himne de la Jornada Mundial de la Joventut.

Maria Joana Querol Beltrán

Domund 2023: «Cors ardents, peus en camí»

El tema triat pel Papa per al Domund d'enguany s'inspira en el relat dels deixebles d'Emmaús, quan els deixebles caminaven confosos i desil·lusionats, llavors es van trobar amb Crist en la Paraula i en el Pa i es van posar immediatament en camí cap a Jerusalem i anunciar que el Senyor havia ressuscitat veritablement. En eixa transformació ens trobem amb els cors que cremen durant l'explicació de Jesús, els ulls que se'ls obren en reconèixer-lo i els peus que es posen en camí per explicar el que els havia passat.

En un principi veiem com l'esperança dels deixebles que Jesús fos el Messies s'havia enfonsat, però, precisament en eixe moment desesperaçat, el Senyor pren la iniciativa d'aproximar-se als seus i caminar al seu costat. Ara, com llavors, el Senyor ressuscitat és amb nosaltres, amb els missioners, i tots els que el volem seguir. Especialment es fa present quan ens sentim perduts i desanimats davant el misteri de maldat que ens envolta i ens fa perdre l'ànim. No hem de deixar que ens robin l'esperança! El Senyor és més gran que els nostres pro-

blemes i **la missió que ens ha encomanat és seua i nosaltres els seus humils cooperadors.**

El Papa expressa la proximitat en Crist a tots els missioners i missioneres al llarg i ample del món, que moltes vegades no veuran resultats i hauran de sofrir, però ens recorda que han de tenir valor (i nosaltres amb ells), perquè el mateix Jesús ha vençut el món (Jo 13,33).

Al camí d'Emmaús, Jesús ressuscitat va explicar-los «el que es referia a ell» (Lc 24,27) i els cors dels deixebles es van encendre. Jesús és la paraula viva, l'única que pot il·luminar i transformar el cor, per això **cal que coneguem i acollim la Paraula de Déu**, és fonamental per a la nostra vida de cristians i, encara més, per anunciar a Crist i el seu Evangelí.

El Papa ens demana que «ens deixem acompanyar sempre pel Senyor ressuscitat que ens ensenya el sentit de les escriptures, de manera que encengui el nostre cor, ens il·lumini i ens transformi per tal que puguem anunciar a tot el món el misteri de salvació amb la força i la saviesa que ens dona el seu Esperit».

Delegació diocesana de Missions

AGENDA

- **Dissabte, 14 d'octubre.** Vilalba dels Arcs, a les 18 h, confirmacions.
- **Diumenge, 15 d'octubre.** Gandesa, a les 12.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Jn 2 / Lc 10,25-37]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dimarts [Jn 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. de les Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dijous [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

13. ■ Divendres [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Sant Eduard (1002-

1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / SI 96 / Lc 11,27-28]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe.

15. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / SI 22 / Fl 4,12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadesa.

Diurnenge XXVII de durant l'any (A)

COMENTARI

«El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar»

Diurnenge passat Jesús denunciava la manca de conversió dels grans sacerdots i notables. Avui a través d'aquesta paràbola amb la imatge de la vinya subratlla que tampoc no han donat el fruit que Déu n'esperava. No han acceptat el missatge dels profetes enviats per Déu: per dues vegades l'amo va enviar els seus homes a recollir els fruits. Finalment els va enviar el seu propi Fill, és a dir Jesús, que no van acceptar tampoc: no van acceptar la seva persona i el seu missatge, no van donar fruits de conversió. Al contrari *el van agafar, el van treure fora de la vinya i el van matar*. Per això Jesús els aplica la paraula de l'Esclat: *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici*. Aquesta pedra és Jesús rebutjat un cop més pels grans sacerdots i notables del poble. Les conseqüències seran molt greus: *El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar*. La imatge és clara: El Regne de Déu passa al poble que sí accepta Jesús, que sí accepta el seu missatge i sí dona fruits de justícia i bondat. Si no donem fruits no servirà de res que ens hagin passat el Regne de Déu. A la primera lectura trobem un relat deliciós, un himne d'amor: *Cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya*. L'enamorat és Déu i la vinya el poble d'Israel. Hi va dedicar tots els esforços... *què més podia fer per ella que no ho hagi fet?* Per això *esperava que donaria bon raïm però li donava raïms agres*. Quina serà la resposta?: *Deixaré la vinya abandonada*. És una imatge semblant a la de l'evangeli. Isaïes concreta què volia Déu: *N'esperava justícia però no hi veu sinó injustícies, n'esperava bondat però hi sent el clam dels oprimits*. Pau ens exhorta a aquestes bones obres. *Interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu les vostres peticions amb acció de gràcies*. Una programa del que Déu espera de nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble:

«Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: «Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat.» I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Esclat: «La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?» Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña.

Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecajó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cayó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella. La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos:

Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «Escuchad otra parábola: «Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos, envió sus criados a los labradores para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearón. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: 'Tendrán respeto a mi hijo'. Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: 'Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia'. Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?». Le contestan: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo». Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: «La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente?» Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos».